

Arrest

nr. 189 003 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 mei 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 18 september 2015 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., Z. (R.R. ...)
Geboren te K. P. op 20.12.1983
Meisjesnaam: K. Z.
S., P. (R.R. ...)
Geboren op 04.06.1983
S., D. (R.R. ...)
Geboren op 22.07.2006
S., D. (R.R. ...)
Geboren op 10.02.2010
S., D. (R.R. ...)
Geboren op 31.08.2011
Nationaliteit: Servië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 11.09.2015 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter en artikel 62 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van het rechtszekerheidsbeginsel (vertrouwensbeginsel). Hij licht het enig middel toe als volgt

“Schending van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 9ter en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel (vertrouwensbeginsel) als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster

‘De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III.1.1. Volgens verweerster lijdt VERZOEKER niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit noch op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, wanneer er geen adequate behandeling en opvolging beschikbaar zou zijn in het herkomstland SERVIE en is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op art. 3 EVRM, en dit onder verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur dd. 11.09.2015 die besluit dat betrekkelijk de door VERZOEKER aangehaalde aandoening: 'Uit het voorgelegde dossier (waarbij klaarblijkelijk wordt bedoeld o.m. informatie verkregen via niet-publieke bronnen, namelijk de MedCOI-databank) kan niet worden afgeleid dat de zieke op een zodanige wijze aan een aandoening lijdt (bipolaire stoornis en PTSS) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (psychiater en medicatie) bestaan in het herkomstland' en dit terwijl aangaande de aandoening zelf onder verwijzing naar het medische attest van 05.05.2015 de arts-adviseur louter vermeldt dat : 'ik weerhoud dat betrokkene lijdt aan een bipolaire stoornis en PTSS en hiervoor best nog enige tijd psychiatrisch wordt opgevolgd met mogelijkheid tot hospitalisatie en beschikbaarheid van medicamenten escitalopraqm en olanzapine'.

III.1.2. Verweerster spreekt zich derhalve niet op een gemotiveerde wijze uit ten gronde aangaande de mate waarin de aandoening waaraan VERZOEKER lijdt een ziekte betreft dat een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, wanneer er geen adequate behandeling en opvolging beschikbaar zou zijn in het herkomstland SERVIE aangezien zij zich onder verwijzing naar het verslag van haar arts-attaché die zich enkel uitspreekt in diens besluit over de mate waarin VERZOEKER lijdt aan een medische aandoening met dewelke niet kan worden aanzien als een medische problematiek die een reëel risico inhoudt of kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, te meer onverminderd de informatie gegeven door de arts-attaché betrekkelijk de 'beschikbaarheid' en 'toegankelijkheid' van medische zorgen in het herkomstland van VERZOEKER , verweerster besluit dat het verzoek van VERZOEKER wel ontvankelijk is doch ongegrond en dit zonder enig verder onderzoek naar de evolutie van de gezondheidstoestand van VERZOEKER en de toegankelijkheid tot de nodige medicatie in het herkomstland.

III.1.3. Naar luid van art. 9ter § 1, eerste lid, Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

kan aan VERZOEKER een machtiging tot verblijf worden toegekend zo hij lijdt aan een levensbedreigende aandoening/ziekte dewelke van dien aard is dat ze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Dit terwijl art. 9ter § 3, 4° Vr.W. naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning en accentuering) :

'art. 9ter.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk'.

uitdrukkelijk bepaalt dat een aanvraag dewelke kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9ter § 1, eerste lid, Vr.W. onontvankelijk dient te worden verklaard en dit terwijl de aanvraag van VERZOEKER wel degelijk ONTVANKELIJK wordt verklaard, is het vaststaande dat er door verweerster in een eerste tijd werd geoordeeld dat VERZOEKER wel degelijk lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit OF dat verzoeker aan een ziekte lijdt die reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, wanneer er geen adequate behandeling en opvolging beschikbaar IS in het herkomstland SERVIE.

III.1.4. De mate waarin VERZOEKER lijdt aan een ziekte dewelke een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft is dus vaststaande en dient door verweerster wanneer zij de aanvraag de facto ongegrond verklaart, quod in casu est, zij niet alleen dient na te gaan of deze aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (dit betreft een subsidiaire toets conform de wet, met name SERVIE), maar dient zij tevens en in eerste instantie na te gaan of de gezondheidstoestand van VERZOEKER reeds in die mate gunstig is geëvolueerd sedert de ontvankelijkheidsverklaring van zijn aanvraag zodat zelfs indien er kan worden getwijfeld aan de toegankelijkheid tot de nodige medicatie, quod in casu est, er toch geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, quod certe non.

Voor zover dit het geval is en na een grondig onderzoek hiervan kan verweerster voorkomend uiteindelijk wettig besluiten tot de al dan niet gegrondheid van diens aanvraag en dito verblijfsmachtiging.

Dit vergt evenwel minstens een onderzoek naar de mate waarin de aandoening van VERZOEKER, die aan een ernstige medische aandoening lijdt hetgeen vaststaande is gelet het feit dat op 18.09.2015 zijn verzoek tot machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard, in die mate gunstig is geëvolueerd zodat zelfs bij een gebrek aan toegang tot passende medicatie in het thuisland er toch niet langer een reëel risico aldaar tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te SERVIE, wil verweerster zorgvuldig en redelijk te werk gaan.

III.1.5. Verweerster zegt, onder verwijzing naar het verslag van haar arts-attaché van 11.09.2015, echter niets over de evolutie van de aandoening van VERZOEKER sedert 25.05.2015 en motiveert derhalve de bestreden beslissing niet afdoende noch wettig nu ze zich beperkt tot de vaststelling dat VERZOEKER volgens haar niet aan een ziekte lijdt die reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling en opvolging beschikbaar zou zijn in het herkomstland te SERVIE zonder ook maar enige aandacht te besteden aan de actuele toestand van de aandoening van VERZOEKER terwijl zij op basis van deze aandoening zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging wel ontvankelijk heeft verklaard.

De bestreden beslissing schendt wegens redenen voormeld zowel de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 9ter als artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel (vertrouwensbeginsel) als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en is wegens dit motiveringsgebrek in elk geval niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd.

De bestreden beslissing dient om al deze redenen te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of dat hij “lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu steunt de bestreden beslissing op het medische advies van arts-adviseur L.L. van 11 september 2015, dat samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht en dat geacht kan worden er mee deel van uit te maken.

Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.05.2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 05.05.2015 van de hand van dr. M. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een bipolaire stoornis en aan een PTSS, de medicamenteuze behandeling bestaat uit Siprolexa (escitalopram) en olanzapine.*

Ik weerhoud dat betrokkene lijdt aan een bipolaire stoornis en een PTSS en hiervoor best nog enige tijd psychiatrisch wordt gevolgd met mogelijkheid tot hospitalisatie en beschikbaarheid van de medicamenten escitalopram en olanzapine.

Mogelijkheid tot reizen:

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag Medcoi van 15.07.2015 met het uniek referentienummer BMA-7046

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar is in Servië en dit zowel ambulantly als in hospitalisatieverband. Eveneens beschikbaar zijn de medicamenten escitalopram en olanzapine.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan opgemerkt worden dat een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen, afgegeven kan worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Wat betreft het gezondheidssysteem in Servië:

De gezondheidszorg in Servië is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secundaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van doorverwijzing.

Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, daar de staat de bijdragen voor deze personen betaalt. Deze verzekering geeft toegang tot de publieke gezondheidszorg.

In het geval verzoeker onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand is er gedurende een periode van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor personen die terugkeren en nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering. Tijdens deze periode moet betrokkene zich in regel stellen met de ziekteverzekering.

De bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en zijn familieleden. Die bijdragen variëren van een halve euro voor een consult tot 6 euro voor een radiografie, maar in het meest voordelige geval - en dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten - moet de patiënt helemaal niets zelf betalen.

Een invaliditeitsuitkering wordt toegekend in geval van werkonbekwaamheid. Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg).

In Servië heeft men recht op een werkloosheidsuitkering wanneer men minstens 12 maanden bijgedragen heeft gedurende de laatste 18 maanden. Voor verzoekers zal dit niet het geval zijn. Indien hij of zij geen inkomen kan verwerven uit arbeid, kunnen betrokkenen rekenen op sociale bijstand in

functie van het familiale inkomen en het aantal personen ten laste. De andere voorwaarden zijn het hebben van de Servische nationaliteit en uiteraard het verblijf. Een alleenstaande zonder middelen ontvangt 5.820 RSD per maand (50,87 euro), een familie bestaande uit 5 personen 11.646 RSD per maand (101,79 euro). Dit kan nog aangevuld, worden met andere sociale uitkeringen.

Verzoekers halen verder aan dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Servië te wensen over laat. We kunnen hierbij verwijzen naar het EHRM dat geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

I

Wat betreft de medicatie die betrokkene dient te nemen:

Zoals eerder vermeld is de medicatie (behandeling) beschikbaar in het land van herkomst.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het (EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RvV nr. 81574 van 23 mei 2012).

Daarnaast geldt ook nog het volgende: «(...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »

Uit informatie blijkt verder dat medicijnen die op de "positieve lijst" voorkomen gratis zijn voor de patiënt, Indien deze over een ziekteverzekering beschikt. De enige kost die door de patiënt gedragen wordt, is een participatiekost van RSD 50. Alvast één van de twee medicamenten die betrokkene dient te nemen staat op de lijst A.

Betrokkenen leggen tenslotte geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (bipolaire stoornis en PTSS) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (psychiater en medicatie) bestaan in het herkomstland."

*Uit de lezing van het medische advies blijkt duidelijk dat de nood aan behandeling van verzoekers aandoening wel degelijk werd onderkend, doch dat, op basis van de geconsulteerde bronnen, blijkt dat de noodzakelijk geachte medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst en toegankelijk zijn. Aldus kan de verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij aanvoert dat het onderzoek werd beperkt tot het eerste criterium van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Immers werd het medische advies niet beperkt tot het (i) onderzoek naar het risico op het leven of de fysieke integriteit, maar werd (ii) ook geoordeeld dat er *in casu* geen sprake is van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien er een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is.*

Het feit dat in het medische advies en in de bestreden beslissing deels verwezen wordt naar artikel 3 van het EVRM doet geen afbreuk aan het feit dat de arts-adviseur de aanvraag heeft beoordeeld overeenkomstig de criteria, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat, nadat de aanvraag door de verwerende partij ontvankelijk werd verklaard, de arts-adviseur diende na te gaan of de gezondheidstoestand van verzoeker is geëvolueerd, kan verzoeker niet worden bijgetreden. Het onderzoek van een medisch attest dat aanleiding gaf tot de ontvankelijkheid van de betrokken aanvragen houdt vooreerst voor de gemachtigde geen enkele verplichting in om deze aanvragen (in een later stadium) gegrond te verklaren. Het komt de aanvrager toe om zijn aanvraag te actualiseren. Bovendien toont verzoeker evenwel niet aan op welke wijze een

evolutie van zijn medische situatie - wat hij geenszins aantoont - de beoordeling dat de adequate medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, aantast.

Verzoeker, die zich beperkt tot algemene beweringen, verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met het oordeel van de arts-adviseur, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Hij voert ook niet aan dat de nodige zorgen en opvolging in zijn land van herkomst niet beschikbaar of ontoegankelijk zouden zijn. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Hiervoor is er reeds op gewezen dat het gegeven dat de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werden verklaard, niet toelaat te besluiten dat de verzoeker erop mocht vertrouwen dat deze aanvragen niet ten gronde zouden worden afgewezen. Bovendien is reeds gebleken dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT